

“KONUŞMA” ADLI KÜÇÜREK ÖYKÜDE KENDİLİK SORUNSALLARI

Yeliz AKAR*

ÖZET

Küçürek öykü, gözlemlenebilen şey'in insan ruhunda ve bilincinde içselleşen izdüşümleri sonrası yazınsallaşır. Sınırlı sayıda sözle düşünsel söylemleri aktaran küçürek öykü, insana ait değer dünyasının metinleşmesidir. Bu metinleri varoluşçu söylemle örüntüleyen Ferit Edgü, küçürek öykülerinde kendilik değerleriyle iletişime geçen insanın yaşadığı süreçlere gönderme yapar. Ferit Edgü anlatıları arasında önemli bir yere sahip olan küçürek öykü, az sayıda sözcükle toplumsal ve bireysel söylemleri metinleştirir. Bu metinleşmenin bir göstergesi olan “*Konuşma*” adlı küçürek öykü, kendilik değerleri yok olan bir insanın tükenişini imler. Öyküde varoluşsal bir sorgulamanın eşliğinde kalan insanın trajik sürecine yer verilir. Yaşam sürecindeki sorgulamalarıyla varlık sancısı yaşayan anlatı kişisi, kendi yaralarına sıkışarak içindeki yaşatıcı özü tamamıyla yok eder ve kendilik sorunsalı yaşar. Güçlü kendilik sorunsallarıyla yaşatıcı açılımlarını kaybeden anlatı kişisi, kendilik değerlerini çürütür. Bu sorunsallarla yaşam sürecinde yaşam refleksini yitiren anlatı kişisinin yaşadığı ruhsal ve bilinçsel yıkımı gösteren küçürek öykü, kendilik değerlerini yokluğa götüren süreçlere de gönderme yapar. Öyküde iki anlatı kişisine yer verilir. Birinci anlatı kişisi, öykünün birinci öznesidir ve yaralarıyla yaşamının soğuduğunu düşünür. İkinci anlatı kişisi ise, birinci anlatı kişisinin söylemlerini belirginleştirme amaçlı öyküde yer edinen yardımcı öznedir. Birinci özne ve ikinci özne arasındaki söylemler, birinci öznenin içinde bulunduğu ruh halini imler. Çalışmanın temel izleğini veren “*Konuşma*” adlı küçürek öyküde, kendilik sorunsallarının girdabında yaşamı soğuyan bir insanın söylemlerine yer verilir.

Anahtar Kelimeler: Kendilik Değerleri, Yabancılaşma, Bungunluk, Umutsuzluk, Çaresizlik, Yalnızlık, İletişimsizlik.

SELHOOD PROBLEMATICS IN THE MINIMAL STORY NAMED “SPEECH”

ABSTRACT

The short story becomes a literary work following the projections of the things seen that become internalized in one's soul and conscious. The short story, which conveys intellectual discourses using a limited number of words, textualizes the world of values belonging to human. Patterning these texts with an existential discourse, Ferit Edgü makes a

* Okt. Tunceli Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, El-mek: y.akar84@hotmail.com

reference to the processes experienced by persons who communicate with their own selfhood values. The short story, which has an important place among his narrations, textualizes social and individual speeches using a small number of words. Being one of the indicators of this textuality, the short story “*Speech*” implies the exhaustion of a person whose selfhood values were destroyed. In the story, the tragic process of a person who is stuck on the verge of an existential inquisition is told. Having existential pain with his/her inquiries throughout the course of life, the narrator completely destroys the lively essence and has a problematic selfhood. The narrator, who loses his/her lively initiative through strong selfhood problematics, loses his/her selfhood values as well. Demonstrating the mental and cognitive destruction that the narrator experiences, having lost his/her reflex of life through the course of life with these problematics, the story also makes a reference to the processes that lead selfhood values to destruction. There are two narrators in the story. The primary narrator is the primary subject of the story, who thinks his/her life gets cold due to his/her wounds. The secondary narrator, however, is the secondary or supporting subject who is involved in the story with the purpose of making primary narrator's discourses clear. The discourses between the primary subject and the secondary subject reflect the current mental state of the primary subject. In the short story “*Speech*”, which constitutes the basic path of the study, is the discourse of a person whose life gets colder and colder in the vortex of selfhood problematics.

Key Words: Values of Self, Alineation, Depression, Despair, Helplessness, Loneliness, Uncommunicative.

“*Konuşma*”

"Hayat soğudu.

Hava soğudu mu dedin?

Hayır, soğuyan hayat.

Yaraların mı sızlıyor?

Yaralarım, evet.

Dayanılır gibi değil, öyle mi

Evet, aynen.

Zavallı insan.

Bunun insanlıkla ne ilgisi var?

Peki neyle ilgisi var?

Yaralarım. Yalnızca o kapanmak bilmeyen, gövdemi kemiren yaralarım.”

(Edgü, Leş, *Konuşma*, s.50)

“*Konuşma*” adlı küçürek öykü, 13 tümce ve 40 sözcükten oluşan simgesel bir metindir. Metinde anlatı kişisi, sızlayan yaralarıyla yaşatıcı gücünü yitirir ve kendi içine kapanarak

Turkish Studies

International Periodical For the Languages, Literature and History of Turkish or Turkic
Volume 7/4, Fall, 2012

psikolojik bir çöküşün eşiğinde kalır. Psikolojik çöküşün en belirgin imi, anlatı kişinin yaşamının soğuduğunu fark etmesidir. Yaşamın soğuması, anlatı kişisini tüm değer dünyasından koparan kendilik sorunsalına neden olur. Kendilik sorunsalı, anlatı kişinin kendi ile yaşam arasında bir ilişki kurmasını engeller ve onu yaşam alanı içinde öteleyer. Bu sorunsalla, kendini sağaltabilecek durumda olamayan anlatı kişisi, olumsuzlanan durumdan kurtulamaz. Kendilik sorunsalının anlatı kişinin yaşamında farklı psikolojik görünüşleri vardır. Bu görünüşler; yabancılaşma ve aidiyet sorunsalı, bunalım, umutsuzluk, çaresizlik, yalnızlık, iletişimsizliktir. Her bir kendilik sorunsalı, anlatı kişinin yaşadığı tükeniş psikolojisini imler. Kendilik sorunsalı yaşayan anlatı kişisi, tüm değerlerini fark ettirici güçten yoksun kalır. Ve dayanılmayan yaralarla, yaşamın tüm içtenliğini kaybeder. Kendilik bilincinin yitimine neden olan bu sorunsal, anlatı kişinin yaşama ait güvenli zeminlerini ortadan kaldırır.

Kendilik sorunsallarından ilki, yabancılaşma ve aidiyet sorunudur. Yaşamsal kazanımlarımızı ortadan kaldıran yabancılaşma, insanın tüm yetilerinin yitime uğramasına neden olur. Yabancılaşma, yaşam sürecinde insanın zaman ve mekan alanındaki değerlerini sonlandırır. Böyle bir sonlanışın içinde yer alan anlatı kişinin yaşamsal referansları kuru bir dokudan ibarettir. Yaşama ait değerini yok eden anlatı kişisi, yok eden sanrıyla ruhunda ve bilincinde psikolojik gedikler açar, kendine ve yaşama yabancılaşır.

“Hayat soğudu” söylemiyle yaşam atılımını kaybeden anlatı kişisi, varoluşsal bir soğukluk algısı içindedir. Bu olumsuzlanan yönünden kurtulamayan o, tüm güvenli yaşamsal mekanlarını yabancılaşma gerçeğinin altında yok eder. Soğuma, bedenin biyolojik bir ürpermenin altına girmesi değildir, insanı ruhsal bir yokluğa iten ve yaşamsal referanslarını yok eden kötü bir algının adıdır. Yok edici bir güç olan yabancılaşmanın temel izini veren soğuma, yaşamın özünü öteleyerek anlatı kişinin tüm kazanımlarını yok eder. Yaşamda varlık sancısı çeken ve onunla iletişime geçemeyen her insan, kendi olmaya yönelik tüm ritüellerini kaybeder. Kendi ile varlık alanı arasında yıkıcı ve derin bir boşluk oluşturan, kötü bir yaşamın yaşayıcısı olan anlatı kişisi, yabancılaşmanın ürperen algısına kayar. Böylece bilincin ve ruhun tüm uzuvlarını yok ederek kendini yıkıma götürür. “Kendini eksiksiz bir yıkıcılığın kucağına at”(Fromm 1990, 36) an ve varlık alanında derin yaralar oluşturan o, yaşam izlencesini kaybederek olumsuz olan algıyla birleşir. Çünkü o, varlık alanının irite ve iğreti olanda kalmasını ister. Bir yoksunluğun imini veren yabancılaşma, anlatı kişinin psikolojisinde birtakım parçalanmalar yaşamasına neden olur ve ona güçlü bir aidiyet sorunu yaşatır. Aidiyet “insan ile onu kuşatan çevresi arasında otantik bir açılım”dır.(Korkmaz 2008, 34). Bu açılımı yaşamda gerçekleştiremeyen anlatı kişisi, aidiyet bilincini düşürür ve “yokkişi” görünümüyle bir *postulaya* dönüşür.

Kendilik sorunsallarından bir diğeri, bunalım ve bunalımın referans ettiği ruhsal çöküntüdür. Psikolojik bir şuarsuzluğun ve ruhsal bir yıkımın göstergesi olan bunalım, insanın kendilik atılımlarını yok eder. Bunalım, “bireysel öz’ünü yaratma aşamasındaki insanın hiçliği ile yüzleşmesi anında yaşadığı bir varoluş durumudur.” (Deveci 2012, 181).Bu durum, insanı varoluşsal bir yokluğa mahkûm eder. Bir tür psikolojik çöküşün ve ruhsal bir kaçışın imini veren bunalım, huzursuzluğun göstergesidir. Soğuyan yaşam ve sızlayan yaralarıyla bu olumsuzlanan durumu yaşayan anlatı kişisi, kendilik imgesini yok sayar ve yaşamını gövdesini kemiren yaralarıyla cehenneme çevirir. İnsanın yaşam nüvesini yok eden bu olumsuzlanan psikolojik durum, anlatı kişisine varlık sancısı yaşatır. Varlık sancısı yaşayan ve duyuşsal algılamaları yitiren her insan, hiçliğe ve boşluğa atılır. Bu tarz insanlar, “varoluşunu düzenleyen doğrusal zamana dönme şanslarını kaybetmenin”(Sennett 2002, 27) eşiğinde bırakılır.

Yaşama ait tüm eylemleri psikolojik çöküşe doğru yönelim içinde olan anlatı kişisi, kendi boğuntusunda kalarak yıkıcı gücünü onar. Bunalımın gizini taşıyan yaşamın soğuması, yaraların derinleşmesi ve sızlaması “dünyevi varoluşun ışıktan yoksun”(Parla 2011, 117) olduğunu gösterir.

Turkish Studies

Bu ruh halinin kıskacında değerini kaybeden yaşam, olumsuzlanan örüntülerle anlatı kişisini yok eder. Tüm kazanımlarını karanlığa saplayarak bunalımın itici gücüyle varoluşsal çıkmaza tutuklu kalır. Bu psikolojik sendromun yutucu ve silici gücüyle “içindeki engele çarpan”(Camus 1997, 78) anlatı kişisi, kendini yokluğa götüren sürece doğru gider. Bu onamayla kendi öldürenine dönüşen o, bu psikolojik çöküşün kesif ürpertisini/ürküntüsünü derinden duyumsar. Duyumsadığı yaralarıyla yaşamını içselleştirmeyen anlatı kişisi, kendi yarasının içinde erir ve yaşatıcı güçlerini kaybeder. Güçlü bir tükeniş sancısının içinde kıvrılır ve yaşamı kaotik boşluğunun açmazında takılı bırakır. Bunalım psikozu, yaşamı fark ediş süreçleriyle görme algısından insanı uzaklaştırır, ruhun ve bilincin yaşamdaki doğurganlığını ortadan kaldırır. Bu kötü dokunuşun tüm sancısını yaşamına ödünçleyen anlatı kişisi, soğuyan yaşamının ve yok eden yaralarının girdabında tüm referanslarını yitirerek çöküntü yaşar. Bunalımın ve çöküntünün tehdit eden yüzü, anlatı kişisinin değer kayıpları yaşamasına ve olumsuz olanla örülü olan bir yaşama yazgılı olmasına neden olur.

Kendilik sorunsallarından bir diğeri umutsuzluktur. “*Umutlar çökeldikleri gerçeklikler içinde*”(Bauman 2011, 77) kendi güçlerini umutsuzluğa dönüştürürler. Umudun zıttı olan umutsuzluk, insanın tüm enerjisini bitiren ve varlık alanında ölümcül yaralar açan bir olumsuzlamadır. Kapanmak bilmeyen ve gövdeyi soğutan yaralarıyla kendini bir değere taşımayan anlatı kişisi, umutsuzluğun batağına sürüklenir. Kendilik değerlerini tükenişe çekerek öldürücü güç haline dönüşür ve güçlü bir varoluşsal sızının imini veren yara ile sancısını iyice çoğaltır. İnsanın ruhunu ve bilincini yok sayan yara, tüm yetileri eksikliğe uğratar. Kozmik güven duygusunu düşüren ve umutsuzluğun ebedi tutsağı kılan yara, kötücül bir simgedir. Umudun mekanından kovulan ve kapanmayan yaralarıyla varoluşsal değerini sonlandıran anlatı kişisi, yaşam sürecinde tam bir umut yoksunluğu yaşar.

Umuttan yoksun olan ve kapanmayan yaralarıyla yaşamda çöküşe uğrayan anlatı kişisi, umutsuzluğu derinden duyumsar. “*Umutsuzluğun özü yaşamın hiçbir şey olmamasıdır.*”(Kierkegaard 2004, 8). Yaşamın hiçliği içinde olumsuzlanan tüm değerlerini umutsuzluğun içinde güçlendiren anlatı kişisi, soğuyan yaşamıyla yaşamsal reflekslerini yok eder. Çünkü o, yaşamı kendi ruhunda ve bilincinde içselleştiremez ve yaşamdan kendine bir varlık alanı kuramaz. Kendine yeni bir evren yaratma eylemselliği, bir varlık sorunudur. Bu varlık sorununu akılcı bir sürece dönüştüremeyen anlatı kişisi, mutlak bir güvenin referans odağı olan yaşamı umutsuz bir algıyla tümler. Yaşamını yok eden bir algıyla tümleyen her insan, sonu olmayan bir çözülüşün sınırında tükenir ve tüm yaratıcı görme biçimlerini kaybederek içsel tutuklanmaya mahkum olur. Bu mahkumiyetle nefes alamayan ve sızlayan yaralarını derinden duyumsayan anlatı kişisi, umudunu tamamıyla yitirir. “*Umut yok olduğunda yaşam olgusal ya da gizil olarak sona ermiştir. Umut, yaşamın doğasında, insanın ruhunun dinamiğinde var olan bir öğedir.*”(Fromm, 1990, 27).

Kendilik sorunsallarından bir diğeri, yalnızlıktır. Kendilik değerleri ile kurulan iletişim noktası ihlal edildiği zaman, yalnızlık duygusu belirginleşir. Kendini aktaramayan ve öteki ile ortak bir yaşantı alanı kurulmasını öteleyen yalnızlık, yaşam sürecinde sesimizi açılmayamazdır. Yabancılaşma-aidiyet, bunalım- çöküntü ve umutsuzluk referanslı yaşanan yalnızlık, anlatı kişisinin tüm değer dünyasını öteleyer. Soğuyan yaşam ve kapanmayan yara, yalnızlık duygusunu iyice belirginleştirir ve yalnızlık anlatı kişisinin en büyük trajedisi olur. Yalnızlık hezeyanına tutuklu kalan anlatı kişisi, tekbaşınalık duygusu ile hiçliğe, boşluğa ve kaosa itilir. Yaşama ve kendi olmaya ait anlam dizgelerini öteleyen anlatı kişisi, yalnızlık güdüsüyle bir çıkmaz içinde kalır. Soğuyan yaşam ve sızlayan yaralar, anlatı kişisinin ötekinin varlık alanı ile ilişkiye geçmesine engel olur. Bu nedenle bilinci ve ruhu ile ötekine erişemeyen anlatı kişisi, yalnızlığa kendini hapseder.

Turkish Studies

International Periodical For the Languages, Literature and History of Turkish or Turkic
Volume 7/4, Fall, 2012

Yalnızlık gerçeğine çarpan ve değer dünyasını iptal eden anlatı kişisi, iletişim düzenini yitirir. Yaşamla zorlu bir savaş içinde olan ve varlık alanını yalnızlıkla örüntüleyen anlatı kişisi, güçlü bir yanılsama içindedir. Yaşamla ve kendiyile ruhsal anlaşmasını bitiren insan, yalnızlığın yitirici özelliği karşısında tüm gücünü kaybeder. Yalnızlık, insanın yaşama ait olan güçlü inancının devamlılık kazanmasını engeller. İnsanı kalıcı yaşam değerlerinden bunalımın ve melankolinin soğuk kucağına bırakır. Birdenbire soğuyan yaşam sürecinde sızlayan yaralarla yaşanan çöküş, anlatı kişinin ruhundaki yalnızlığa ait boşlukları iyice derinleştirir. Yalnızlığın tüm değerleri yok eden gücü, anlatı kişinin kendi öldürenine dönüşmesine neden olur ve yalnızlıkla örülü yaşam simsiyah görünümüyle konuşur. Yalnızlığın acıtan yüzüyle olumsuz olana yönelim içinde olan ve yaşam öyküsünü kuramayan anlatı kişisi, kendi yıkımını oluşturur. “*Hepimiz zindanlarımızı, cinayetlerimizi, yıkımlarımızı kendi içimizde taşıyoruz.*” (Camus 1995, 282). Kendi yıkımını yalnızlık eksenli başlatan anlatı kişisi, kendi sınırlarında bilincini ve yaşamını kuşatır, köreltir.

Kendilik sorunsallarından bir diğeri, çaresizliktir. “*Çaresizlik; insanın sınırlarına çarparak artık gidecek bir yerinin olmadığı, söyleyecek sözünün/harcayacak gücünün kalmadığı zamanlara ve bu zor zamanları derinden duyumsayan*” (Korkmaz, Deveci 2011, 119) insanların algısına gönderme yapar. Şiddetli bir bilinç sorunu olan çaresizlik, anlatı kişinin yaşam nüvesini yok eder ve tüm değer mekânlarından kovulmasına neden olur. Böyle bir algıda o, kendi çaresizliğine gömülür ve her şeyi hiçbir şeye dönüştüren kötücül dokunuşla tüm soluklanmalarını yitirir.

Yaşamını çaresizlik gerçeği altında yok eden ve varoluşsal devinimi yitiren anlatı kişisi, tüm derin bilişlerini yok eder. Evrende çaresizlikle eşzamanlı yürüyen insan, kör alanlar üretir ve çaresizliğin zirvelediği mekânında varlık alanını tükeniş psikolojisiyle örüntüler. Çaresizliğin izdüşümlerinin ruhta ve bilinçteki imi, anlatı kişinin yarasını olumlu olana dönüştürmesini imkânsızlaştırır. Gövdesini kemiren yaralarıyla çaresizliğinin içinden konuşan ve yaşamsal reflekslerini geçersizleştiren o, yaşatıcı algılarının dünyasından kovulur. Çaresizliğiyle yaşam sürecinde eksilen bir yapıya sahip olan ve kendine ait varlaştırmacı özü koparıp alamayan anlatı kişisi, kendi kavgasında boğulur. Kendi batmışlığına karşı çözümsüzlük içinde kalır ve yaralarının sızısı ile büyük trajedi yaşar. Kendilik değerlerini yaşatıcı güç olmaktan çıkarıp yaraları ile yaşamını zehirleyen anlatı kişisi, çaresizliğiyle ilişkili kastlar oluşturur.

Çaresizlik, her insanın yaşam sürecinde karşı değeridir, yaşamına ve kendilik değerlerine yönelik her unsuru tehdit eder. Bu tehdit edici güç ile anlatı kişisi, “*hep kopmuş durumdadır, hep dışarıdadır*” (Camus 1995, 59). Kendilik atılımlarını dışarıda bırakan anlatı kişisi, çaresizliğine kök salar ve gövdesini kemiren yaralarıyla bedenini oluşturur. Yaranın simgesel anlamdaki imi, biyolojik bir acı/acıtma duygusu olmaktan çok, tinsel dokusunu parçalayan bir güçtür. Kendi dokusundaki çürümeyle yaşama devam eden ve yaşam nüvesini yitikleştirerek iğreti bedene sahip olan anlatı kişisi, kendini bir değer dünyasına taşıyacak güçten yoksundur. Bu kaotik durumdan kendine bir çıkış modeli sunamaz ve yarasıyla çaresizliğin sınırında devinen bir bedene dönüşür. İnsanın yaşam sürecinde bedeniyle evrene konumlanması kendi olmaya ait tüm kodları tükettiğine işaret eder. Kendini bir değere ve anlama aktarmadan gölgelenen her yaşam, yeniden doğuş referanslarını kısırlaştırır ve tüm döngüsünü kaybeder.

Kendilik sorunsallarından bir diğeri de iletişimsizliktir. Yaşam sürecinde her insan, ötekiyle kurduğu iletişimle anlam ve değer kazanır. Çünkü öteki'nin iletişimiyle ilintili olmayan her ilişki, anlamsızlığa mahkûmdur. İnsan ilişkilerini boyutsuzlaştıran ve iletişim düzenini sığlaştıran iletişimsizlik, duyuşsal evrenin tüm yetilerini eksikliğe uğratar. Sesi/sözü/anlam dünyasını öteki'ne açmamızı engelleyen iletişimsizlik, yaşamın güçlü değerlerini yitirerek anlamsızlık ve hiçlik yaratır. Yaşama ait güçlü değerini yitiren ve duyuşsal evrenini yarasının

yokumsayıcı virüsünde bırakan anlatı kişisi, öteki ile kurduğu iletişim noktasını yok eder. Derin zırlarını kaybederek bir yalnızlığa ve yalnızlığın referans olduğu iletişimsizliğe mahkûm olur.

“ Hayat soğudu,

Hava soğudu mu dedin?

Hayır, soğuyan hayat.”

söyleminde ikinci kişinin varlık alanında açıklanamayan söz, ilişkilerin iletişim zeminini yitirdiğini gösterir. İletişim zemininin çöküşünün temel nedeni, soğuk sıfatıyla açıklanan yaşamın anlamsızlığıdır. İkinci kişinin bilincinde anlam algısını yitiren düzen, anlatı kişinin varlık alanını boyutlu ve yaratıcı bir düzene aktarmasını imkânsızlaştırır. Çünkü tıkanan erişim alanı, insan bilincinde sağaltıcı fonksiyonlarını yitirir. İletişim yetisini yaşam sürecinde sağlam temeller üzerine kuramayan her insan, duygu ve düşünce dünyasını eksik kalmaya mahkûm bırakır.

Yaşam alanı içinde bir yer tutan ama kendine iletişim imkânı tanımayan anlatı kişisi, yaralarını derinleştirirken değer dünyasını öteleler. Varlık alanında kendini iptal ederek karşı gücünü yani iletişimsizliğini yaratır ve yaralı yaşamının açmazında boğulur. Gövdesini saran yarasının acıtan dürtüsüyle yaşama bakar ve ilişkisizlik algısıyla ölü ilişkileri yaşamına ödünçler.

Sonuç olarak;

Küçürek öykü, gözlemlenebilen şey’in insan ruhunda ve bilincinde içselleşen izdüşümleri sonrası yazınsallaşır. Az sayıda sözle düşünsel söylemleri aktaran küçürek öykü, insana ait değer dünyasının metinleşmesidir. Bu metinleri varoluşçu söylemle sentezleyen Ferit Edgü, küçürek öykülerinde kendilik değerleriyle iletişim içine geçen insanın yaşadığı süreçlere gönderme yapar. Bu göndermenin en güçlü imi, “Konuşma” adlı küçürek öykü ile verilir. Öyküde iki anlatı kişisine yer verilir. Birinci anlatı kişisi, yaralarıyla yaşamının soğuduğunu düşünen öykünün birinci öznesidir. İkinci anlatı kişisi ise, birinci anlatı kişinin söylemlerini belirginleştirme amaçlı öyküde yer edinen yardımcı öznedir. Birinci özne ve ikinci özne arasındaki söylemler, birinci öznenin içinde bulunduğu ruh halini imler.

Öyküde buradalığını onaylayamayan ve kendi ile varlık alanı arasında ürkütücü mesafeler bırakan birinci özne/anlatı kişisi, gövdesini kemiren yaralarıyla bağdaşıklık kurar. Gövdeyi kemiren yara, kendi olmayı imkânsızlaştıran bir göstergedir. Yara ile yaşam sürecinde buradalığının olanaksızlığını fark eden anlatı kişisi, yaşamı bir kaos mekanı olarak algılar ve kendilik sorunsalı yaşar. Kendilik sorunsalını; yabancılaşma- aidiyet, bunalım, umutsuzluk, yalnızlık, çaresizlik ve iletişimsizlikle belirginleştiren anlatı kişisi, ruhsal evrenini bir yığına dönüştürür.

Güçlü kendilik sorunsallarıyla yaşatıcı açılımlarını kaybeden anlatı kişisi, kendilik değerlerini kaybeder. Soğuyan yaşam ve belirginleşen yara, bu kaybedişin belirgin imidir. Kendi ile varlık alanındaki psikolojik mesafelerden dolayı, yaşamını ve kendini kuramayı bir trajedi yaşar. Varoluşsal söylemlerini yitirerek olumsuzlanan ruh halinin yaşayıcısı olur. Bu olumsuzlanan ruh halinden kendini kurtaramayan o, kendilik bilinciyle yaşama konumlanamaz. Çünkü anlatı kişisi, yaranın yok edici gerçeğinde kalmak ister. Bu istemin en belirgin imi, yaşamının soğuduğunu düşünmesidir. Yaşamın soğuması, tüm yaşamsal referansların tamamıyla yok olmasına neden olur.

KAYNAKÇA

- BAUMAN, Zygmunt, **Yaşam Sanatı**, Versus Yay., İstanbul, 2011
- CAMUS, Albert, **Başkaldıran İnsan**, Can Yay., İstanbul, 1995.
- CAMUS, Albert, **Düşüş**, Can Yayınları, İstanbul, 1997
- DEVECİ, Mutlu, **Varoluş ve Bireyselleşme Açısından Ferit Edgü Anlatılarında Yapı ve İzlek**, Akçağ Yay., Ankara, 2012.
- EDGÜ, Ferit, **Leş**, Sel Yay., İstanbul, 2010.
- FROMM, Erich, **Umut Devrimi**, Çev., Şemsa Yeğin, Payel Yay., 1990, İstanbul.
- KIERKEGAARD Soren, **Ölümcül Hastalık Umutsuzluk**, Çev., Mukadder Yakupoğlu, DoğuBatı Yay., Ankara 2004
- KORKMAZ, Ramazan, **Aytmatov Anlatılarında Ötekileşme Sorunu ve Dönüş İzlekleri**, Grafiker Yay., Ankara 2008.
- KORKMAZ, Ramazan, Deveci Mutlu, **Türk Edebiyatında Bir Tür Küçürek Öykü**, Grafiker Yay., Ankara, 2011.
- PARLA, Jale, **Türk Edebiyatında Başkalaşım**, İletişim Yay.,2011
- SENNETT, Richard, **Karakter Aşınması**, Çev., Barış Yıldırım, Ayrıntı Yay., İstanbul 2002